

A fost odată într-o vară

JANETTE OKE

A fost odată
într-o vară

Seria Anotimpurile inimii

Editura Casa Cărtii, Oradea
2010

Copyright © 1981 by Janette Oke
Originally published in English under the title
Once Upon a Summer
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

A fost odată într-o vară

de Janette Oke

Copyright © 2010 Editura Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410670 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

Email: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OKE, JANETTE**

A fost odată într-o vară / Janette Oke. - Oradea:
Casa Cărții, 2010

ISBN 978-973-8998-78-0

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Simona Tămaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Adrian Mihocăș

Dedicată cu dragoste dragilor mei părinți,
Fred și Amy (Ruggles) Steeves,
care m-au sprijinit și mi-au dăruit
o nemărginită dragoste.

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei și a crescut într-o familie mare, plină de râsete și dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soțul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana și Canada, familia Oke și-a petrecut câțiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcții în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulți și copii, iar vânzările totale ale cărților ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii și o fiică, toți căsătoriți, și se bucură de cei doisprezece nepoți. Edward și Janette sunt activi în biserica locală și locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Capitolul 1

JOSH

Abia am așteptat să-mi termin treaba în acea dimineață. Simțeam nevoia să mă așez pe buturuga mea favorită de pe malul râului și să zăbovesc acolo o vreme, pentru a putea gândi în voie. S-au întâmplat prea multe lucruri – și prea repede; mă temeam că lumea mea era pe punctul de a se schimba. Și nu vroiam asta. Îmi plăcea exact așa cum era, însă pentru ca lucrurile să nu se schimbe, trebuia să stau puțin să înțeleg ce se petrece.

Am dus găleata cu lapte în casă și am alergat înapoi în grajd ca să-i dau drumul lui Bossie la pășune, cu cireada. Se urni cu greu din loc, așa că am încercat s-o zoresc puțin, însă nu mi-a dat prea multă atenție. În cele din urmă, a ieșit pe poartă; am bătut-o ușurel pe dosul alb-marونی și m-am grăbit să închid poarta la loc. Bossie rămăsese ținută locului, părând nehotărâtă încotro s-o ia acum, de parcă era alegerea ei.

În ce mă privește, știam încotro mă îndreptam. Am pornit pe cărăruia dinspre miazăzi, strecurându-mă printre lanurile verzi precum un iepure urmărit de un șoim.

Apele râului erau destul de umflate încă, cu toate că eram în toiuul verii, însă locul pe care eu îl numeam „al meu”, era mai retras și liniștit. Îl *simțeam* liniștit, cu toate că pe malul unei ape curgătoare nu prea poți spune că e liniște. Păsările ciripesc neconținut și sunt tot felul de alte sunete. Din când în când se aude orăcăitul vreunei broaște, sau vreun pește țâșnește din adâncul apei. Însă zgomotele de felul acesta nu mă deranjează. Mie îmi pare un loc odihnitor, mai ales că nimeni nu-ți poruncește aici să faci una sau alta.

Pentru mine e un fel de refugiu pescăresc; n-am vorbit despre acest loc nici măcar cu prietenul meu cel mai bun, Avery Garrett. Oricum, lui Avery nu-i prea place pescuitul, așa că n-are ce pierde. Astăzi nici prin cap nu mi-a trecut să-mi iau undița – atât de dornic am fost să mă retrag în singurătate.

Înainte de a mă așeza pe buștean mi-am suflecat cracii pantalonilor până la genunchi și am intrat cu picioarele în apa rece a râului. Mi-am înfipt tălpile adânc în nisipul aspru, ca să pot atinge cu degetele pământul lutos de dedesubt. Prea târziu am observat că nu-mi suflecasem pantalonii suficient de mult, iar acum intraseră în apă. Am tras de ei, dar fiindcă erau uzi, n-au prea vrut să cedeze. O să fiu muștrat pentru asta – dacă nu cumva razele soarelui îi va usca până ajung acasă. Am rămas acolo, mișcându-mi degetele de la picioare și întrebându-mă de unde să încep.

Până ieri totul mersese strună. Necazurile au început ieri. Bunicul a fost nevoit să plece la oraș, așa că m-a chemat la el imediat după ce mi-am terminat lucrul.

– Băiete. Aproape întotdeauna îmi spunea „băiete” în loc de Joshua sau Josh, așa cum îmi spuneau unii.

– Băiete, ce zici de un drum în oraș?

Nici măcar n-am răspuns – doar am zâmbit larg – bunicul știa deja răspunsul. Mergeam în oraș de câte ori se ivea ocazia.

– Să fii gata în zece minute, spuse bunicul și se duse să înhame caii la căruță.

Nu-mi trebuia atâta. M-am spălat din nou pe față și pe mâini, mi-am aranjat părul și mi-am scuturat de praf salopeta. Era suficient pentru mine, așa că am alergat în grajd, nădăjduind să ajut și eu la înhămarea cailor.

Nu am vorbit prea mult pe drum. Amândoi ne bucuram de liniște. În plus, nu prea aveam ce spune – și atunci de ce să vorbim? Doar pentru a umple tăcerea? Bunicul a fost cel care a rupt tăcerea.

– Pământul începe să se usuce.

M-am uitat la șanțurile de pe marginea drumului și am văzut pete maronii acolo unde iarba ar fi trebuit să fie verde și înaltă. Am încuviințat.

Am intrat în oraș, iar bunicul a oprit căruța în fața magazinului universal al domnului Kirk. Am sărit din căruță și am priponit caii în timp ce bunicul se pregătea pentru ce avea de făcut.

Peste câteva clipe ne aflam în magazin și după ce a schimbat câteva cuvinte de salut cu domnul Kirk și câțiva dintre clienți, bunicul a trecut direct la treaba ce-l adusese aici. Nu era cine știe ce. Trebuia să cumpere alimentele de care aveam nevoie la fermă. Eu aveam o treabă mai dificilă. Înainte de a pleca, unchiul Charlie, ca de obicei, îmi strecurase pe furiș în mână o monedă de cinci cenți; acum trebuia să hotărâsc ce anume aveam să cumpăr cu ei. M-am apropiat de teighea ca să văd mai bine ce avea de oferit domnul Kirk. Doamna Kirk era în spate, vorbind cu cineva la telefon; nu mă dumirisem niciodată cum poate cineva să vorbească într-o cutie. În cele din urmă, s-a oprit și a venit spre mine.

– Bună dimineața, Daniel. E o zi tare frumoasă, nu-i așa? Cred totuși că va fi prea cald astăzi.

Fără a aștepta vreun răspuns, se adresă bunicului.

– Am vrut să mă asigur că primești scrisoarea asta care a venit pe numele tău.

Într-un colț al magazinului, doamna Kirk amenajase un birou poștal de care se ocupa. Era o femeie amabilă, preocupată cu adevărat de binele oamenilor și nu împinsă de acea curiozitate prostească.

Bunicul luă scrisoarea, luminându-se la față. Nu primeam prea multe scrisori.

– De la tatăl meu, rosti el, zâmbindu-i strâmb doamnei Kirk. Mulțumesc, doamnă. Și vârî plicul în buzunarul cămășii.

Am uitat de scrisoare și m-am întors la problema mea, aceea a cheltuirii bănușului primit. Nu după multă vreme, bunicul își adună cumpărăturile și mă întrebă dacă sunt gata de plecare. Încă nu mă hotărâsem.

În cele din urmă, mi-am cumpărat un cornet cu înghețată de ciocolată și m-am dus să-l ajut pe bunicul să care pachetele. Nu i-am fost de prea mare folos, având o mână ocupată, însă m-am străduit.

Urcați în căruță, bunicul întoarse caii și ne îndreptarăm spre casă – eu având grijă să nu pierd niciun strop din delicatesa de înghețată care se topea în căldura verii. Când ne aflarăm în afara orașului, bunicul îmi încredință frâiele.

– Sunt nerăbdător să văd ce-mi scrie tata, explică el în timp ce scoase plicul din buzunarul cămășii. Citi în tăcere, în timp ce eu îi aruncam câte o privire, din când în când. Îmi doream să aflu ce sentimente îți poate stârni o scrisoare adresată doar ție. Cât despre scrisoarea cu pricina, se pare că nu-l încântase prea mult pe bunicul. În cele din urmă, o împături cu mișcări lente și o vârî în plic, apoi se întoarse spre mine.

– Străbunica ta a murit, băiete.

Mi s-a părut interesant că-și formulase în acest fel anunțul. Întinse mâna după frâie, dus pe gânduri. Dacă ar fi fost atent, m-ar fi lăsat pe mine să mân caii – adesea făcea asta când ne întorceam de la târguieli.

L-am privit cu colțul ochiului. Mi-a părut rău să aflu trista veste, însă nu puteam pretinde că mă întristase. N-o întâlnisem niciodată și știam foarte puține lucruri despre ea. Dintr-odată însă, mi-am dat seama că nu așa stăteau lucrurile și cu bunicul. Acea doamnă de foarte departe care tocmai murise, era mama lui. Am simțit un nod în gât – un fel de tristețe pentru bunicul – însă nu știam să pun în cuvinte ceea ce simțeam.

Bunicul era dus pe gânduri. Nici măcar nu-și dădea seama că avea frâiele în mâini. Eram sigur că puteam să i le iau și nici măcar n-ar fi observat. Totuși, n-am făcut-o. Am rămas tăcut și l-am lăsat să cugete în voie. Îmi imaginam că și-o amintea pe străbunica așa cum o văzuse ultima oară. Îmi povestise de multe ori că pe când avea cincisprezece ani, hotărâse să plece din oraș. Așa că își împachetase cele câteva lucrușoare pe care le avea, își luase rămas

bun de la familie și se îndreptase spre Vest. Străbunica plângea în timp ce-l privea plecând, însă n-a încercat să-l oprească. Bunicul era de câțiva ani în Vest, avea o fermă, o familie, când l-a invitat pe unchiul Charlie, singurul lui frate, mai mare decât el, să i se alăture. Unchiul Charlie nu era căsătorit, iar bunicul avea nevoie de ajutor pentru strângerea recoltei și fânețelor. Unchiul Charlie își lăsă slujba de vânzător într-un magazin cu articole de fierărie și călători spre Vest, pentru a se alătura bunicului.

În fiecare an cei doi se sfătuiau să urce în tren și să facă o vizită „acasă”, însă n-au reușit niciodată. Acum străbunica nu mai era, iar străbunicul rămăsese singur – și în vârstă.

Mă întrebam ce alte gânduri frământau mintea bunicului meu. O mișcare lângă mine mă făcu să-mi întorc capul. Bunicul își puse mâna pe genunchiul meu. Am fost uimit să văd lacrimi în ochii lui. Când îmi vorbi, glasul îi era aspru.

– Băiete, spuse el, tu și cu mine avem alt lucru în comun acum – durerea de a nu avea o mamă.

Mă strânse încetișor de genunchi. Când am priceput ce-a vrut să-mi spună, am înghițit greu.

Atunci a început să vorbească. Rareori l-am auzit pe bunicul vorbind atât de mult o dată – n-o făcea decât când primea vreo vizită din partea unui vecin, sau când stătea de vorbă cu unchiul Charlie.

– E interesant cum se face că-mi vin în minte atâtea amintiri, ca și când lucrurile astea s-au întâmplat abia ieri. Nu m-am gândit la ele de ani de zile, dar se pare că n-au dispărut niciodată.

Tăcu o clipă, dus pe gânduri.

– Străbunica ta nu era o femeie voinică, dar ceea ce-i lipsea în statură, compensa prin vioiciune. Râse încetișor. Mi s-a părut ciudat că râde în timp ce lacrimile încă îi mai brăzdau chipul bătut de soare.

– Aveam cam cinci ani pe atunci. Pe un teren din apropierea casei noastre, creștea un copac bătrân, iar mie îmi plăcea tare mult să mă urc în acel copac. Într-o zi eram cocoțat în pom, jucându-mă

în lumea mea imaginară, când niște câini din vecini au venit și au început să se hârjonească lângă copac. Nu le-am dat prea mare atenție – asta până când mi s-a făcut cald și sete și am decis că mă jucasem destul. Am început să cobor, când o javră mare și neagră pe care n-o mai văzusem până atunci, m-a observat și nu m-a lăsat să mă dau jos din pom.

Am țipat și am urlat până când am răgușit, dar eram prea departe pentru ca cineva din casă să mă poată auzi. Mama...

Când roști acest cuvânt cu atâta ușurință, mi-am dat seama că bunicul se întorsese într-adevăr în urmă, retrăind experiența de atunci.

– Mama îmi pusese deoparte mâncarea și bombănea întruna că iar întârziaseam. Da' pentru că timpul trecea și eu nu mai apăream, s-a îngrijorat și a pornit să mă caute. Când și-a aruncat privirea spre copac și a văzut dulăul stând de pază sub el, și-a dat seama ce se întâmplase. A apucat o bătă de baseball ce zăcea trântită în curtea vecinului și o porni în marș spre locul cu pricina. Parcă o văd și acum – o mână de femeie cu bâta ei afurisită, era atât de furioasă! Ei bine, dulăul acela a aflat curând că nu se putea pune cu mama. Niciodată nu l-am mai văzut prin preajmă.

Bunicul râse din nou.

– E interesant cum o femeie poate fi curajoasă ca o armată atunci când e nevoie și, cu toate acestea, să fie atât de blândă. Străbunica ta a fost una dintre cele mai blânde și bune femei din câte am cunoscut. O simplă atingere a mâinii ei alunga febra. Și când mă lua în brațe, în balanșoarul acela vechi în care îi plăcea să se așeze după ce mă pregătea de culcare, când mă ținea la pieptul ei și mă legăna fredonând un imn vechi și sărutându-mă pe păr...

Bunicul se opri, înghiți greu și lăsă să-i cadă dintre gene încă o lacrimă.

– Ha! exclamă el. Știam că sunt prea mare pentru asta, da' atâta vreme cât nu mă vedeau copiii din vecini... Mă simțeam tare iubit.